NORAKSTS
Lieta Nr.A420553811
A05538-11/20

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 21.oktobrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente I.Višķere,
tiesneses L.Paegļkalna un I.Petrovska,

piedaloties pieteicējam *M.K.* (*M.K.*), pieteicēja pārstāvei *D.A.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes pārstāvim *A.Z.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz pieteicēja pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu (patvēruma piešķiršanu).

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 17.novembrī ar avioreisu Tbilisi - Rīga Latvijā ieradies Irānas Islama Republikas pilsonis *M.K.*, robežas šķērsošanas laikā uzrādot viltotus personas dokumentus.

2010.gada 17.novembrī Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes Imigrācijas nodaļā tika saņemts *M.K.* iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā *(sk. 28. un 102.lietas lapu).* No iesnieguma izriet, ka pieteicējs tēva darbības dēļ bijis spiests jau astoņus gadus dzīvot viens slepenībā Irānā bez personu apliecinošiem dokumentiem. Viņa vecāki no valsts jau ir aizbēguši un saņēmuši bēgļa statusu Beļģijā.

[2] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes Patvēruma lietu nodaļas 2011.gada 8.jūnija lēmumu Nr.24/BD-312/62 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) nolemts atteikt pieteicējam *M.K.* piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā *(28.-33.lietas lapa).*

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[2.1] Uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kurš, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību.

[2.1.1] Pieteicējs nav sniedzis informāciju, ka būtu vajāts savas rases vai tautības dēļ. Viņš pieder pie Irānas pamatnācijas un ar vajāšanu šo iemeslu dēļ Irānā nav saskāries.

[2.1.2] *M.K.* norādījis, ka 2003.gadā viņa māte pievērsusies kristietībai, kļuvusi par aktīvu kristietības piekritēju un sludinātāju, un šā iemesla dēļ, kā arī pieteicēja tēva politisko aktivitāšu dēļ, pieteicēja māte no Irānas aizbēgusi un ir saņēmusi patvērumu – bēgļa statusu Beļģijā. Pieteicējs pats neesot reliģiski aktīvs, neatzīstot ne islamu, ne kristietību un, atrodoties Irānā, nav izjutis vajāšanu savas reliģiskās pārliecības dēļ. Lai arī 2003.gadā dzīvokļa kratīšanas laikā sakarā ar tēva politiskajām aktivitātēm konfiscēta arī mātei piederošā kristīgā literatūra, „drošības dienests nav zinājis, kam pieder kristiešu grāmatas, atribūtika un bukleti". Līdz ar to nevar uzskatīt, ka patvēruma meklētājs būtu ticis apdraudēts šā iemesla dēļ.

[2.1.3] *M.K.* tēvs bijis iesaistīts opozīcijas organizācijas aktivitātēs, tādēļ ticis arestēts uz vienu gadu, pēc tam no valsts aizbēdzis un saņēmis patvērumu – bēgļa statusu Beļģijā. Tomēr ne sākotnējā aptaujas anketā, ne pārrunās patvēruma meklētājs nav norādījis, ka viņš pats būtu piedalījies jebkādās politiskajās aktivitātēs un tā rezultātā būtu saskāries ar vajāšanu savas politiskās pārliecības dēļ.

[2.1.4] Patvēruma meklētājs nav norādījis, ka viņš piederētu kādai sociālajai grupai un iestādes ieskatā nav pamata uzskatīt, ka viņš piederētu kādai grupai, kuru Irānā apkārtējā sabiedrība uztvertu kā atšķirīgu un tādēļ tai piederīgie tiktu vajāti.

Tādējādi, *M.K.* iesniegums par bēgļa statusa piešķiršanu ir nepamatots un neatbilst Patvēruma likuma 20.panta pirmajā daļā noteiktajiem kritērijiem.

[2.2] Uz alternatīvo statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu, ja ir pamats uzskatīt, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Analizējot *M.K.* sniegto informāciju, nav gūta pārliecība, ka pret viņu Irānā būtu tikušas vērstas smaga kaitējuma darbības Patvēruma likuma 24.panta izpratnē.

[2.2.1] No 2003.gada līdz 2004.gada beigām *M.K.* ģimene saskārusies ar problēmām no valsts varas puses saistībā ar tēva iesaistīšanos opozīcijas aktivitātēs un mātes pievēršanos kristietībai. Vecāki bijuši spiesti izceļot no valsts un meklēt patvērumu Eiropā. Šajā laikā *M.K.* arī ticis aizturēts, kā arī viņam dzīvokļa kratīšanas laikā atņemti personu apliecinoši dokumenti. Tieši dokumentu neesamība radījusi patvēruma meklētājam lielākās problēmas saistībā ar iekārtošanos darbā un ienākumu gūšanu, tomēr dokumentu neesamība viņam nav traucējusi noslēgt laulību. Dzīvošana bez personu apliecinošiem dokumentiem ir sodāma jebkurā valstī, tādēļ uzaicinājums ierasties valsts iestādē dokumentu saņemšanai nav uzskatāms par kaitējumu vai apdraudējumu dokumentu saņēmējam.

[2.2.2] 2004.gada sākumā *M.K.* aizturēšanā jautāts par mātes atrašanās vietu un tēva aktivitātēm, bet valsts varas pārstāvjiem nav bijusi interese par pašu patvēruma meklētāju. Iepazīstoties ar informāciju par situāciju Irānā, nav gūts apstiprinājums apgalvojumam, ka no valsts izceļojušo personu radinieki tiktu pakļauti īpašām vajāšanas darbībām, ja vien viņi paši nav veikuši valdošajam režīmam nedraudzīgas aktivitātes. Ņemot vērā Irānas valsts drošības iestāžu ciešo kontroli pār iedzīvotāju aktivitātēm, gadījumā, ja tām būtu bijusi interese par *M.K.*, tie viņu Teherānā bez grūtībām būtu sameklējuši un saukuši pie atbildības.

[2.2.3] Iestādes rīcībā nav *M.K.* tiesas pavēstes oriģināla, lai izdarītu secinājumus par zīmogu un veidlapas autentiskumu. No Dānijas Bēgļu padomes 2008.gada ziņojuma izriet, ka Irānā tiesas pavēstes ir visai viegli iegūt nelegāli, turklāt tās ir ļoti viegli viltojamas, tikai nedaudz izdzēšot veco un pievienojot jaunu informāciju. No lietas materiāliem izriet, ka pēc gandrīz 6 gadu klusēšanas, kad patvēruma meklētājs nav veicis nekādas drošības spēku interesi izraisošas aktivitātes, pēkšņi viņš ir saņēmis tiesas pavēsti, kurā norādīts, ka *M.K.* tiesā jāierodas „kā apsūdzētajam, lai pieņemtu lēmumu lietā par opozīciju režīmam". Ņemot vērā minēto, Patvēruma lielu nodaļa šādas pavēstes patiesumu vērtē kritiski un uzskata par apšaubāmu.

Iestāde atzīst par pamatotu informāciju par patvēruma meklētāja ģimenes problēmām 2003. un 2004.gadā saistībā ar tēva politiskajām un mātes reliģiskajām aktivitātēm, tomēr patvēruma meklētāja sniegto informāciju par valsts varas pārstāvju darbībām pret viņu 2010.gadā (meklēšana dzīvesvietā un pavēste uz tiesu) vērtē kā apšaubāmu. *M.K.* ir veicis apzinātas darbības izceļošanai no Irānas, lai varētu apvienoties ar saviem ģimenes locekļiem Beļģijā, nevis bijis pakļauts reālām kaitējuma darbībām no valsts varas puses.

Tādējādi *M.K.* iesniegums par alternatīvā satusa piešķiršanu Latvijas Republikā neatbilst Patvēruma likuma 23.panta pirmās daļas nosacījumiem.

[3] 2011.gada 13.jūlijā Administratīvās rajona tiesā saņemts *M.K.* pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā, kā arī tā papildinājumi *(21.-27. un 4.-12.lietas lapa).*

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011.gada 18.jūlija lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta.

Pieteikumā un tā papildinājumos pieteicējs norādījis šādus apstākļus.

[3.1] Atbildētāja nav objektīvi izvērtējusi iesniegumu, faktus un situāciju Irānā. Līdz ar to ir izdarīti nepareizi secinājumi un pieņemts nepareizs lēmums.

[3.2] Atbildētāja nepamatoti izslēgusi vienu no būtiskajiem apdraudējuma iemesliem - vajāšanu saistībā ar mātes veiktajām aktivitātēm kristietības jomā un tēva - aktīva Irānas valdības politikas opozicionāra darbību. Irānā šādu darbību dēļ cieš visa ģimene, un izrēķināties ar visiem ģimenes locekļiem ir principa un goda jautājums, kam nav noilguma. Tas, ka patvēruma jomā pieredzējusi valsts - Beļģija, izvērtējot situāciju, atzina, ka viņa vecākiem un brālim ir piešķirams bēgļa statuss, lai pasargātu no izrēķināšanās un nāves draudiem Irānā, ir nozīmīgs arī izskatot šo patvēruma pieteikumu. Viņu ģimenes problēmas nav skatāmas atrauti, tās visas veido priekšvēsturi tam, kāpēc visiem bija jābēg no Irānas, pretējā gadījumā visi tiktu noslepkavoti kā pretvalstiski elementi un valsts nodevēji.

[3.3] Atbildētāja nepareizi interpretējusi situāciju ar pases neesamību. Irānas kontekstā arguments „dzīvošana bez personu apliecinošiem dokumentiem ir sodāma darbība jebkurā valstī" neiztur kritiku. Nevarēja saņemt pasi tieši tāpēc, ka ģimene bija drošības dienestu redzeslokā un pase tika atņemta kratīšanas laikā. Irāna nav demokrātiska valsts, kurā pieteicēja satusā esoša persona varētu brīvi aiziet uz pasu daļu un palūgt izdod jaunu pasi.

[3.4] Nepamatots ir apgalvojums, ka pieteicēja mērķis ir bijis apvienoties ar ģimeni Beļģijā. Pieteicēja ģimene kopš laulību noslēgšanas brīža ir sieva, un viņš nekad neatstātu savu sievu, ja dzīvība nebūtu nāves briesmās.

[3.5] Atbildētāja ir pilnībā ignorējusi apstākli, ka Irānā joprojām ļoti plaši izplatīta ir nāvessoda piemērošana, ieņemot otro vietu pasaulē uzreiz aiz Ķīnas. Dažādu savstarpēji nesaistītu un neatkarīgu avotu informācija un organizāciju ziņojumi liecina, ka Irānā situācija cilvēktiesību jomā pasliktinās. Nemitīgi notiek patvaļīgi nelikumīgi aresti, apcietināšanas un bezvēsts pazušanas. Nāvessodi tiek piespriesti un izpildīti par jebkuru nodarījumu un jebkuram cilvēkam, ja viņš tiks uzskatīts par tādu, kas pretdarbojas Irānas valstij, ,,sadarbojas ar neticīgajiem", ir nodevis Islamu *(apostasy)* un tātad arī – valsti.

[3.6] Pieteicējs ir saskāries un arī nākotnē viņam draud smags kaitējums Patvēruma likuma izpratnē. Nosūtot atpakaļ uz Irānu, pieteicēju apcietinās un viņam draudēs spīdzināšana, necilvēcīga un pazemojoša attieksme, sodīšana un arī nāvessoda piespriešana, jo drošības dienestu acīs ir vecāku līdzzinātājs un tāpēc tāds pats nodevējs, kas pelnījis nāvessodu.

Nav ņemti vērā svarīgi apstākļi, ka tika pārmeklēta pieteicēja vecāsmātes māja, tika veiktas kratīšanas, un pieteicējs saņēma tiesas pavēstes un brīdinājums, kuros bija norādīts, ka viņš rīkojas pretēji Irānas likumdošanai, un, ka tāpēc jāierodas tiesā. Irānā jebkurš uzaicinājums uz valsts iestādi vai tiesu ir bīstams un potenciāls apdraudējums cilvēkam, neskatoties uz oficiāli noradīto iemeslu. Valsts iestādes un drošības dienesti to izmanto, lai izvilinātu cilvēku un pēc tam izrīkotos ar viņu pēc saviem ieskatiem, tajā skaitā - apcietinātu un nogalinātu.

Attiecībā uz to, ka atbildētāja, atsaucoties uz trīs gadus vecu Dānijas Bēgļu padomes ziņojumu apšaubījusi iesniegtās pavēstes kopijas autentiskumu, skaidrojot, ka ir ļoti sarežģīti atsūtīt pa pastu vēstuli uz Eiropu. Pavēsti iespējams saņemt ,,pēkšņi" un pēc ilgāka laika jo šādām lietām nav noilguma. Irānā par opozīciju valdošajai iekārtai un režīmam izrēķināšanās ir iespējama arī pēc daudziem gadiem un ar visiem ģimenes locekļiem.

[3.7] Lietā nav konstatēts neviens no Patvēruma likuma 3.panta ceturtajā daļā minētajiem nosacījumiem, ka pieteicējs radītu draudus valsts drošībai, sabiedriskajai kārtībai vai Latvijas sabiedrībai, kā arī lietā nepastāv Patvēruma 27.pantā un 28.pantā minētie nosacījumi, kas liegtu piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu.

[3.8] 2004.gadā, kad pieteicējs gājis uz Irānas Imigrācijas dienestu kārtot identifikācijas dokumentus, pase viņam nav izsniegta, bet norādīts iet uz tiesu, ko pieteicējs nav darījis, baidoties par savu drošību. Problēmas 2010.gadā atkal sākušās tieši tādēļ, ka pieteicējs vēlējies saņemt vismaz identitātes karti, jo to saņemt ir vienkāršāk nekā pasi. Saņemot ID-karti 2010.gada augustā, pieteicējs ir norādījis savas vecmātes adresi, ko līdz tam nezināja drošības dienesti un policija. Līdzko bija darījis zināmu šo adresi, uz to 2010.gada novembrī saņēma pavēsti no tiesas.

[3.9] Izskatot patvēruma pieteikumu, atbildētāja nav izvērtējusi visus riskus un vajāšanas darbības, ar ko pieteicējs var saskarties savā izcelsmes valstī, kā arī nav izpētīti dažādu

informācijas avotu sniegtie ziņojumus par valsti, kura ieņem otro vietu pasaulē nāvessodu, miesas sodu un citu smagu cilvēktiesību pārkāpumu jomā.

2010.gadā publicētie vairāku organizāciju (Austrālijas un Apvienotās Karalistes valdību, ANO Ģenerālās asamblejas) ziņojumi par Irānu, liecina par problēmām un riskiem, ar ko Irānā var saskarties cilvēki, kuri uzskatīti par pretvalstiskiem elementiem, pretlikumīgi izceļojuši no valsts, izmantojuši viltotus dokumentus vai Eiropā lūguši patvērumu.

Jaunākais Apvienotās Karalistes (UK Border Agency Home Office) ziņojums „Operational guidance note – IRAN", kas publiskots 2011.gada 15.martā jau pēc pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas, satur informāciju, kam ir būtiska nozīme pieteicēja lietas izskatīšanā.

Ziņojumā norādīts, ka Irānā izplatītas tādas sankcijas kā izceļošanas aizliegums un pases konfiskācija, bet saskaņā ar Irānas Krimināllikumu - tie irāņi, kuri nelegāli izceļo no valsts bez derīgas pases var tikt sodīti ar cietumsodu vai ar naudas sodu. Irāņi, kas ierodas valstī bez dokumentiem vai tiek deportēti uz Irānu, turpat lidostā tiek arestēti un nogādāti uz tiesu. Katrā konkrētā gadījumā sods tiek piespriests atkarībā no tā, kādas bijušas personas attiecības ar Irānas režīmu; ar kādu mērķi persona izbraukusi; vai prasījusi patvērumu ārvalstīs u.tml. Ziņojumā arī norādīts, ka, izskatot patvēruma pieteikumus, jāņem vērā, ka gadījumā, kad vajātājs ir pati „valsts", kā tas ir pieteicēja situācijā, patvēruma meklētājs nevar saņemt nekādu aizsardzību savā valstī, un tā kā Irānā tiek stingri kontrolēta visa teritorija un iedzīvotāji, reāli nav iespēju pārvietoties valsts iekšienē un tādējādi izglābties no vajāšanām.

No Ziņojuma izriet, ka cietuma apstākļi Irānā ir ļoti smagi, ieslodzītajiem tiek liegta pienācīga pārtika, tiek izspiestas „atzīšanās", ieslodzītie speciāli tiek turēti aukstumā, vieninieku kamerās, viņiem nav pieejama juridiskā palīdzība, politiskie ieslodzītie tiek pakļauti spīdzināšanām. Bez tam izplatīta ir turēšana nelegālos cietumos, kur it sevišķi notiek ieslodzīto pazemošana, spīdzināšana, tajā skaitā - izvarošana. Regulāri ieslodzījuma vietās aizturētie mirst dažādos vardarbīgos apstākļos.

Tā kā pieteicējam, jau atrodoties aizturēšanā, vairākkārt ticis draudēts ar izvarošanu un ņemot vērā, ka izraidīšanas gadījumā uz Irānu, pieteicējs tiks apcietināts jau ierodoties lidostā, tad ir pietiekams pamats uzskatīt, ka pieteicējs tiks ievietots cietumā un pakļauts spīdzināšanai, necilvēcīgai un pazemojošai attieksmei un sodiem.

[3.10] Ņemot vērā minēto, ir liela varbūtība, ka Irānā pieteicējs tiks aizturēts un nepatiesi apsūdzēts, kā arī vajāts gan kā oponents pastāvošajam režīmam savas ģimenes vēstures dēļ, gan kā anti-islāmists, gan arī kā bijušais patvēruma meklētājs un Irānas tēla nomelnotājs Eiropā. Līdz ar to pieteicēja bailes tikt vajātam ir labi pamatotas.

[3.11] Pieteicējs var tikt atzīts par vajāšanas upuri arī piederības īpašai sociālai grupai dēļ. Saskaņā ar ANO Bēgļu komisāra prakses apkopojumu (2008) par īpašu sociālu grupu var atzīt arī tās Irānas izcelsmes personas, kuru ģimenes locekļi ir bēgļi ārvalstīs un, kuri paši kļuvuši par patvēruma meklētājiem. Šādas personas apvieno kopēja pagātnes pieredze un arī konkrēti joprojām pastāvoši draudi, piemēram - atgriešanās gadījumā uz Irānu.

[4] 2011.gada 3.augustā pieteicējs iesniedza atbildētājai iesniegumu par jauna patvēruma pieteikuma izskatīšanu sakarā ar jaunaklātiem apstākļiem (iestāde šo lūgumu pārsūtījusi tiesai *(115.-120.lietas lapa))*. Šis lūgums pamatots ar to, ka 2011.gada 5.janvārī Teherānas Islama Revolucionārā Tiesa ir taisījusi spriedumu *M.K.* lietā, ar kuru viņam pavisam kopā ir piespriests septiņu gadu cietumsods un 74 pletnes sitieni. Lai arī jau iepriekš bija aizdomas, ka pret *M.K.* varētu būt pieņemts spriedums bez viņa klātbūtnes, ģimenes advokātam radās iespēja to saņemt 2011.gada 19.jūnijā un pieteicēja sieva to izsūtīja uz Latviju 2011.gada 22.jūnijā, maskējot apsveikuma atklātnē.

Lūgumam pievienots minētais Teherānas Islama Revolucionārās Tiesas spriedums un tā neapliecināts tulkojums *(121.-124.lietas lapa)*. No tulkojuma secināms, ka pieteicējs tiek apsūdzēts pēc vairākiem Irānas Islama Republikas Krimināl kodeksa pantiem: 498.panta, kas paredz krimināl atbildību par sazvērestību grupā ar citām personām graut valsts drošību un tādu grupējumu veidošanu, kuru mērķis ir kaitēt un darboties pret valsts drošību; 553.panta, kas

paredz kriminālatbildību par palīdzības sniegšanu personai, kas arestēta, apcietināta, apsūdzēta, ja palīdzēts šādai personai bēgt un izvairīties no soda. Pieteicējs apsūdzēts par palīdzību savam tēvam bēgšanā no valsts; 500.panta, kas paredz kriminālatbildību par jebkāda veida propagandu pret Irānas valsti; vai par labu tādai grupai vai organizācijai, kas rīkojas pret Irānas Islama Republiku. Pieteicējs pēc šī panta apsūdzēts tādēļ, ka viņa dzīvesvietā kratīšanas laikā atrasti ar roku rakstīti pretvalstiski materiāli, kas varētu tikt izmantoti pret režīmu vērstu propagandas izdales materiālu sagatavošanai. Tāpat atrasts dators, kurā esot bijusi informācija par pretvalstiskām lietām un vairākas pret Irānas valdošo režīmu vērstas grāmatas; 698.panta, kas paredz kriminālatbildību par tādām darbībām kā „apzināta nemiera un satraukuma radīšana sabiedrības apziņā"; "viltus baumu" izplatīšana par Irānu; rakstīšana par "darbībām, kas nav taisnība". Irānas likumi nenošķir reliģiju, valdību, valsti un tiesu. Ikviens izteikums vai neapmierinātība par kādu no minētajiem tiek uzskatīts par apdraudējumu režīmam. Mēģinājums vājināt vai graut režīmu tiek pielīdzināts islama reliģijas aizskārumam.

Pieteicējs norādījis, ka līdz ar to ir redzams, ka apsūdzības ir safabricētas un pārspīlētas, un to mērķis ir sodīt par atbalstu savam tēvam - politiskam opozicionāram. Minētie „noziegumi" tikuši izskatīti Revolucionārajā tiesā, kas esot pazīstama ar tiesisku standartu un procedūru neievērošanu, patvaļu un automātisku personu nepamatotu notiesāšanu, t.sk., ar nāvi.

Ievērojot minēto un to, ka pieteicējam draud cietumsods un miesassods par apsūdzībām noziegumos, kas it kā vērsti pret Irānas Islama Republiku un politisko režīmu, un šīs apsūdzības ir tiešā cēloņsakarībā ar pieteicēja tēva politiskajām aktivitātēm, *M.K.* uzskata, ka viņa patvēruma pieteikums un lūgums nodrošināt viņam aizsardzību smaga individuāla apdraudējuma dēļ ir nopietni pamatots, un viņam ir piešķirams bēgļa statuss.

[5] 2011.gada 18.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts atbildētājas paskaidrojums, kurā norādīts, ka pieteikumu par bēgļa satusa piešķiršanu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem apsvērumiem, uzsverot, ka Irānas izcelsmes personas, kuru ģimenes locekļi ir bēgļi ārvalstīs vai kuri paši kļuvuši par patvēruma meklētājiem, neveido īpašu sociālu grupu Patvēruma likuma 22.panta izpratnē, kā arī par vajāšanas iemeslu nevar uzskatīt pieteicēja reliģisko piederību.

Atbildētāja norāda, ka, ņemot vērā pieteicēja 2011.gada 3.augusta iesniegumā norādīto un 2011.gada 5.janvāra Teherānas Islama Revolucionārās Tiesas spriedumu, pieteicējam būtu pamats saņemt alternatīvo statusu Latvijas Republikā *(129.lietas lapa).*

[6] 2011.gada 23.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts iesniegums, kurā pieteicējs norādījis, ka, izskatot lietu iestādē, ir pieļauta informācijas nolūde trešajām personām, jo divas dienas pirms lēmuma pieņemšanas viņam zvanījusi bijusī atbildētāja iestādes darbiniece, mudinot iesniegt dokumentu oriģinālus labvēlīga lēmuma pieņemšanai.

Ir pieļauta nekonsekvence un atšķirīga attieksme pret pieteicēju, prasot viņam iesniegt dokumentu oriģinālus, lai gan iepriekšējās lietās patvēruma meklētājiem no Irānas ir piešķirts alternatīvais stauss, pamatojoties uz kopijām.

Pieteicējam ir izdevies saņemt Irānas Revolucionārās Tiesas pavēstes oriģinālu, kuras kopijas autentiskums tika apšaubīts pārsūdzētajā lēmumā. Lai gan atbildētājai iesniegts pavēstes oriģināls un tiesas spriedums, tā nepamatoti atteikusies izskatīt pieteikumu par jaunatklātiem apstākļiem, tādējādi liedzot pieeju efektīvam administratīvajam procesam iestādē.

[7] Tiesas sēdē pieteicējs prasījumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā un pieteikuma papildinājumos minētajiem argumentiem. Pieteicēja pārstāve norādīja, ka Irānas valsts pieteicēju ir uzskatījusi par personu, kas atbalsta politisko opozīciju un kristietību, līdz ar to pietecējam pienākas bēgļa statuss. Pieteicēja pārstāve arī norādīja, ka pieteicējam bēgļa statuss pienākas, jo ir iespējams atzīt, ka pieteicējs pieder pie noteiktas sociālās grupas – Irānā vajātu un no Irānas aizbēgušu personu ģimenes locekļiem.

[8] Atbildētājas pārstāvis tiesas sēdē pieteikumu atzina daļā, norādot, ka, tā kā nav pamata neticēt pieteicēja iesniegtajam Irānas tiesas spriedumam, tad pieteicējam ir atzīstamas tiesības uz alternatīvā statusa piešķiršanu. Atbildētājas pārstāvis vienlaikus uzskata, ka nav pamata piešķirt pieteicējam bēgļa statusu sakarā ar pieteicēja peiderību noteiktai sociālajai grupai, savukārt to, ka pieteicējs baidītos no vajāšanas kādu citu iemeslu dēļ, pietecējs nav tieši norādījis.

[9] Tiesas sēdē pieaicinātais tulks apliecināja, ka tiesai iesniegtais Teherānas Islama Revolucionārās tiesas sprieduma tulkojums ir pareizs, proti, tulkojums atbilst oriģinālvalodā rakstītā teksta saturam.

Motīvu daļa

[10] Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pierādījumus to kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms.

[11] Tiesas sēdē tika konstatēts, ka pieteicēja un atbildētājas starpā vairs nepastāv strīds par to, ka pieteicējam pienāktos alternatīvā statusa piešķiršana, ņemot vērā, ka ar izcelsmes valsts tiesas spriedumu pieteicējam ir piespriests pazemojošs miesas sods (pletnes sitieni). Tomēr lietā joprojām pastāv strīds par to, vai pieteicējam pienākas bēgļa statuss (atbildētāja uzskata, ka nav konstatējams, ka vajāšana būtu notikusi pieteicēja rases, tautības, reliģiskās pārliecības, politisko uzskatu vai piederības noteiktai sociālajai grupai dēļ).

Ņemot vērā, ka pieteikums par bēgļa statusa piešķiršanu ir vērtējams kā pieteikums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, tiesai ir jāpārbauda, vai pastāv priekšnoteikumi tā izdošanai.

[12] Patvēruma likuma 20.panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kurš, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību un uz kuru neattiecas šā likuma 27.panta nosacījumi.

Tātad, lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, tiesai ir jākonstatē, ka:

1) persona ir trešās valsts valstspiederīgais, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir;

2) persona baidās no vajāšanas;

3) vajāšana ir saistīta ar personas rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņas politiskajiem uzskatiem;

4) personas bailes no vajāšanas ir pamatotas;

5) persona nespēj vai baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību;

6) uz personu neattiecas Patvēruma likuma 27.panta nosacījumi.

[13] Pārbaudot pieteicēju atbilstību minētajiem kritērijiem, tiesa, pirmkārt, konstatē, ka konkrētajā lietā nav strīda, ka pieteicējs ir trešās valsts valstspiederīgais – Irānas Islama Republikas pilsonis un uz pieteicēju nav attiecināms neviens no Patvēruma likuma 27.panta nosacījumiem. Līdz ar to šo apstākļu padziļināta izpēte nav nepieciešama.

[14] Pārbaudot, vai pieteicējs savā izcelsmes valstī tika vai varētu nākotnē tikt pakļauts vajāšanai, tiesa konstatē turpmāk izklāstīto.

[14.1] Atbilstoši Patvēruma likuma 21.pantam par vajāšanu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību

pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā.

Vajāšana var izpausties kā fiziska vai garīga vardarbība, ieskaitot seksuālu vardarbību, tiesiski un administratīvi pasākumi vai arī policijas vai tiesu iestāžu pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai tiek īstenoti diskriminējošā veidā, nesamērīga vai diskriminējoša apsūdzība vai nesamērīgs vai diskriminējošs sods, juridiskas pārsūdzības atteikums, kura rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods utml.

[14.2] Tiesa konstatē, ka jau pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas brīdī pieteicējs bija norādījis, ka neilgi pirms izbraukšanas no Irānas, viņš bija saņēmis tiesas pavēsti, kurā norādīts, ka viņam tiesā jāierodas „kā apsūdzētajam, lai pieņemtu lēmumu lietā par opozīciju režīmam" (pieteicējs bija iesniedzis arī pavēstes kopiju) *(lietas 77.lapa)*. Lai arī pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas ietvaros atbildētājs šās pavēstes autentiskumu apšaubīja, tiesa uzskata, ka, ņemot vērā šobrīd tiesai zināmo informāciju par pret pieteicēju pieņemto tiesas spriedumu, konstatējams, ka pieteicēja norādītā informācija par viņa izsaukšanu uz tiesu bijusi patiesa. Proti, ar Teherānas Islama Revolucionārās Tiesas 2011.gada 5.janvāra spriedumu, kas atbildētājai iesniegts 2011.gada 3.augustā (un pēc tam pārsūtīts tiesai) *M.K.* apsūdzībā pēc vairākiem Irānas Islama Republikas Krimināl kodeksa pantiem pavisam kopā ir piespriests septiņu gadu cietumsods un 74 pletnes sitieni *(lietas 123.-124.lapa)*.

[14.3] Pieteicējs norādījis, ka baidās, ka, atgriežoties Irānā, viņš tiks apcietināts, pakļauts vardarbībai, spīdzināšanai un iespējams – nāvei, ņemot vērā valsts attieksmi pret politiskiem opozicionāriem. Pieteicējs savas bailes no vajāšanas citstarp pamato ar jau minēto izcelsmes valsts pieņemto spriedumu.

Tiesa, pārbaudījusi minēto spriedumu, konstatē, ka pieteicējam draud reāls cietumsods un miesassods par apsūdzībām noziegumos, kas definēti kā vērsti pret Irānas Islama Republiku. Tiesa uzskata, ka miesas sods – sišana ar pletnēm – neapšaubāmi ir vērtējams kā pazemojošs, spīdzinoša rakstura sods, līdz ar to šāda soda īstenošana būtu vērtējama kā spīdzināšanas, necilvēcīgas un pazemojošas apiešanās aizlieguma, kas ir noteikts Latvijas Republikas Satversmes 95.pantā, ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 7.pantā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 3.pantā, pārkāpums. Tiesas ieskatā, līdz ar to valsts pieļauta personas notiesāšana ar šāda veida pazemojošu un spīdzinošu sodu var tikt vērtēta kā vajāšana Patvēruma likuma 21.panta izpratnē. Kā vajāšana vērtējama arī personas nepatiesa apsūdzēšana un nepamatota ievietošana ieslodzījuma vietā, jo arī šādas darbības rada būtisku personas cilvēktiesību aizskārumu - pārkāpj tiesības uz brīvību, kas ir garantētas Latvijas Republikas Satversmes 94.pantā, ANO Starptautiskā pakta par pilsoniskajām un politiskajām tiesībām 9.pantā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 5.pantā. Tiesas ieskatā, arī nepamatota brīvības atņemšana ir atzīstama par smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu un līdz ar to vajāšanu Patvēruma likuma 21.panta izpratnē.

Tas, ka draudi personas dzīvībai, veselībai un fiziskajai neaizskaramībai, kā arī brīvībai ir uzskatāmi par vajāšanu, ir atzīts gan starptautiskā līmenī, gan arī dažādās valstīs. Tā Eiropas Savienības 1996.gada 4.marta Kopējās Nostājas, ko Padome, balstoties uz K.3 pantu Līgumā par Eiropas Savienību, izstrādājusi par saskaņotu termina „bēglis" lietojumu 1. pantā 1951. gada 28. jūlija Ženēvas Konvencijā par bēgļa statusu (96/196/TI), 4.punktā skaidrots: lai varētu runāt par „vajāšanu", darbībām, ko patvēruma meklētājs pārcietis vai no kā baidās, jābūt pietiekami nopietnām to būtības vai atkārtošanās dēļ. Tās var būt darbības, kas nopietni apdraud cilvēktiesības, piemēram, personas dzīvību, brīvību vai fizisko veselību.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicēja norādītās darbības, no kurām viņš baidās, ir atzīstamas par vajāšanu Patvēruma likuma 21.panta izpratnē.

[15] Tālāk tiesa noskaidros, vai pret pieteicēju vērstā vajāšana bija saistīta ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai politiskajiem uzskatiem.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs netiek vajāts savas rases vai tautības dēļ. Arī pats pieteicējs nav norādījis, ka baidītos no vajāšanas šādu iemeslu dēļ.

Tiesas sēdē pieteicēja pārstāve uzsvēra, ka pieteicējs baidās no vajāšanas tādēļ, ka Irānas valsts pieteicēju uztver kā valsts opozicionāru, pretvalstisku organizāciju atbalstītāju un personu, kura atbalsta un palīdz politiskajiem opozicionāriem (tostarp, ir palīdzējis no valsts aizbēgt pieteicēja tēvam, kurš ir aktīvs Irānas valdošā režīma opozicionās). Tāpat pieteicējs baidās no vajāšanas tādēļ, ka Irānas valsts viņu uztver kā pretislamiski orientētu (aktīvu kristieti atbalsošu cilvēku). Pieteicēja pārstāve arī norādīja, ka līdz ar to iespējams uzskatīt, ka pieteiciējs ticis vajāts kā piederīgais noteiktai sociālajai grupai (kā politisku un reliģisku uzskatu dēļ vajātu cilvēku ģimenes loceklis).

[16] Vispirms tiesa pārbaudīs, vai iespējams atzīt, ka pieteicējs ticis vajāts politisko uzskatu dēļ.

Kā norādījis pieteicējs, viņš savā izcelsmes valstī pats nebija politiski aktīvs, tomēr, ņemot vērā, ka viņš bija tas, kurš palīdzēja no valsts izbēgt savam tēvam – vienam no Irānas Islāma Republikas valdības opozicionāru organizācijas sponsoriem un līderiem, kā arī ņemot vērā, ka viņa mājās varas iestāžu amatpersonas bija atradušas elektroniski glabātu informāciju, kas vērsta pret Irānā valdošo režīmu, valsts arī viņu uztverot kā Irānas valsts opozicionāru. Proti, pieteicējs norāda, ka viņš baidās no vajāšanas tādēļ, ka Irānas varas iestādes uzskata, ka viņš tāpat kā viņa tēvs ir aktīvs politisks opozicionārs, kurš darbojas pret Irānas pastāvošo režīmu un ir anti-islāmiski orientēts. Pieteicējs arīdzan norādījis, ka Irānas likumi nenošķir reliģiju, valsts un tiesas institūcijas. Ikviens negatīvs izteikums par kādu no tām tiek uzskatīts par apdraudējumu režīmam. Mēģinājums vājināt vai graut režīmu tiek pielīdzināts islama reliģijas aizskārumam *(lietas 119.lapa)*. Par to liecinot visas pret viņu safabricētās apsūdzības un aizmuguriski pieņemtais spriedums.

[17] Lai atzītu, ka vajāšana notiek personas politisko uzskatu dēļ, personai nav obligāti jābūt kādas politiskas partijas biedram vai kā citādi aktīvam politisko uzskatu paudējam. Pietiek ar to, ka vajātāji uzskata, ka personai ir noteikti politiski uzskati. *(Interpretation of the Convention Refugee Definition in the Case Law, para 4.6.; International Refugee Consulting, Analytical Compilation of Australian Refugee Law Jurisprudence, 2006, p.39, http://www.unhcr.org/refworld/docid/3f5c5fff2.html)*. Minētais izriet arī no Apvienoto nāciju Komisariāta bēgļu jautājumos rokasgrāmatas "Bēgļa statusa noteikšanas procedūra un kritēriji", kurā norādīts, ka vajāšana var tikt atzīta kā saistīta ar politiskiem uzskatiem arī tad, ja varas iestādes personai konkrētus politiskos uzskatus *piedēvē (80.paragrāfs)*. Arī Patvēruma likuma 22.panta ceturtā daļa noteic, ka, novērtējot, vai patvēruma meklētāja bailes no vajāšanas ir pamatotas, nav būtiska viņa faktiskā [..] piederība pie politiskās grupas, sakarā ar kuru viņš var tikt pakļauts vajāšanai, ja vien vajātāji attiecina uz patvēruma meklētāju šādu pazīmi. Tādējādi secināms, ka persona var tikt vajāta politisku uzskatu dēļ arī tad, ja personai konkrētu politisko uzskatu patiesībā nemaz nav, ja vien vajātājs (piemēram, valsts varas iestādes) uzskata, ka persona ir ar konkrētiem politiskiem uzskatiem.

Kā jau minēts, konkrētajā lietā konstatējams, ka pieteicējs ir ticis apsūdzēts un sodīts pēc Irānas Islama Republikas Kriminālkodeksa ar cietumsodu un miesas sodu (pletnes sitieniem). Sprieduma ievaddaļā norādīts, ka pieteicējs ticis apsūdzēts par "palīdzēšanu ieslodzītam cietumniekam izbēgt, par pretvalstisku darbību, par sadarbību ar nelegālām grupām un organizācijām, kā arī par aktivitātēm un propogandu pret svēto Irānas Islama Republiku" *(123.lietas lapa)*. No sprieduma teksta izriet, ka minētie nodarījumi pieteicēja darbībās izpaudušies tādējādi, ka viņš palīdzējis no cietuma atbrīvoties un pēc tam aizbēgt ieslodzītajam *K.K.*, ka viņa mājas datorā un kompaktdiskos bija saglabāta informācija, kas "izplata melus par svēto Irānas Islama Republiku" un ka tādējādi "tikusi sagatavota izplatīšanai propoganda pret svēto Irānas Islama Republiku", kā arī tādējādi, ka pieteicēja mājās bija atrasti dokumenti un

grāmatas, kas ir "Irānas Islama Republiku un islāma reliģiju aizskarošanas un nievājošas". Tiesa pieteicēju ir atzinusi par vainīgu visās viņam izvirzītajās apsūdzībās, piespriežot par palīdzību ieslodzītajam izbēgt un izvairīties no soda divu gadu cietumsodu, par dalību un pretvalstiskas organizācijas biedru grupas atbalstīšanu un sadarbību ar masu informācijas līdzekļiem – četru gadu cietumsodu, par propogandu pret svēto Irānas Islama Republiku, par Irānas Augstākā līdera aizskarošu apvainošanu un pretdarbību varas iestādēm – 1 gada cietumsodu un 74 pletnes sitienus *(124.lietas lapa).*

Ievērojot minēto, tiesa konstatē, ka pieteicējs, galvenokārt, apsūdzēts par atbalstu savam tēvam, kurš bija aktīvs politiskais opozicionārs Irānā, kā arī par viņa datorā atrastām publikācijām, un grāmatām, kas tiek uzskatītas par pretvalstiskām un antiislāmiskām. Pieteicējam inkriminētie nodarījumi spriedumā definēti kā pretvalstiski - vērsti pret Irānas Islama Republiku. Tiesas ieskatā, tas, ka Irānas tiesu varas institūcija (un likumdevējs) ir noteikuši un interpretē pieteicējam inkriminētos nodarījumus kā pretvalstiskus un tādus, kas liecina, ka pieteicējs ir iesaistīts pretvalstiskās organizācijās un propogandā pret Irānas Islama Republiku, apliecina pieteicēja un viņa pārstāves norādīto, ka Irānā pieteicēju uztver kā politiskā režīma opozicionāru un kā tādu arī soda. Arī Apvienoto nāciju Komisariāta bēgļu jautājumos rokasgrāmatā "Bēgļa statusa noteikšanas procedūra un kritēriji" norādīts, ka bieži vajāšana pret personu politisku uzskatu dēļ faktiski izpaužas kā sankcijas it kā par noziedzīgu darbību pret pastāvošo iekārtu *(81.paragrāfs).*

Līdz ar to tiesa uzskata, ka pieteicēja notiesāšana un iepriekš pret viņu vērstās valsts varas un drošības dienestu darbības ir saistītas ar valsts varas priekšstatu par pieteicēju kā politisku opozicionāru, un to var atzīt par vajāšanu politisku uzskatu dēļ.

Tādējādi tiesa atzīst, ka pieteicējs Irānas Islama Republikā ir pakļauts vajāšanai poltisko uzskatu dēļ.

[18] Tiesa vienlaikus atzīst, ka vajāšana konkrētajā gadījumā ir tāda veida, kas nešaubīgi turpināsies (proti, pret pieteicēju pieņemtais tiesas spriedums, visticamāk, tiks izpildīts), ja pieteicējs būs spiests atgriezties savā izcelsmes valstī. Tiesas ieskatā, konkrētajā lietā iesniegtais Irānas valsts tiesas spriedums jau pats par sevi ir pietiekams apliecinājums tam, ka pieteicējs, ja viņš atgriezīsies savā izcelsmes valstī, tiks pakļauts šajā spriedumā noteiktā soda īstenošanai.

Papildus tam par pieteicēja vajāšanas baiļu pamatotību, tiesas ieskatā, liecina arī tiesas iegūtā informācija par Irānas Islama Republiku. Tā, piemēram, ANO ģenerālsekretāra 2010.gada 15.septembra Ziņojumā par Cilvēktiesību situāciju Irānā norādīts, ka Irānas Islama Republikā, neskatoties uz regulārām ANO rekomendācijām, joprojām turpinās spīdzināšanas, nežēlīga, necilvēcīga un pazemojoša attieksme un sodi. Necilvēcīgie sodi esot nostiprināti Irānas Krimināllikumā un tiekot realizēti praksē, tostarp - amputācijas, sišana ar pletnēm, nomētāšana ar akmeņiem u.t.t., patvaļīgas apcietināšanas. Dramatiski esot pieaudzis arī nāvessodu piespriešanas un izpildes skaits, t.sk. ar nāvi tiekot sodīti politiskie opozicionāri, nepilngadīgie un arī mazgadīgi likumpārkāpēji. Situācija valstī liecinot par plaši izplatītām vajāšanām un tautas terorizēšanu (*The situation of human rights in the Islamic Republic of Iran, Introduction, p.3,* *http://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=a%2F65%2F370&Lang=E*).

Gan minētajā ANO Ģenerālās asamblejas, gan Austrālijas un Lielbritānijas valdību ziņojumos par Irānu, kas publicēti 2010.gada otrajā pusē, norādīts arī uz nopietnām problēmām un riskiem, ar ko Irānā var saskarties tie cilvēki, kuri tiek uzskatīti par pretvalstiskiem elementiem un ir pretlikumīgi izceļojuši no valsts vai Eiropā lūguši patvērumu (kā tas ir arī pieteicēja gadījumā). Irānas valsts varas iestādes esot ļoti nesaudzīgas pret politiskajiem opozicionāriem, notiekot daudz patvaļīgu arestu. Politiskie ieslodzītie arī esot vairāk pakļauti spīdzināšanas un vardarbības riskam ieslodzījumā *(Apvienotās Karalistes (UK Border Agency Home Office) ziņojums ,,Country of Origin Information Report - Iran", 31.08.2010., 9.un 15.sadaļa, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1283947391_iran-010910.pdf*).

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka pieteicēja bailes no vajāšanas politisko uzskatu dēļ konkrētajā gadījumā ir vērtējamas kā pamatotas.

[19] Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja vajātājs ir pieteicēja izcelsmes valsts (Irānas Islama Republika), par ko liecina kaut vai tas, ka šīs valsts vārdā ir pieņemts tiesas spriedums, ar kuru pieteicējs par it kā pretvalstiskiem nodarījumiem ir notiesāts, tiesa atzīst, ka pieteicējam nav iespējams saņemts savas valsts aizsardzību pret vajātāju.

[20] Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā saistībā ar pieteicēja vajāšanu politisku uzskatu dēļ ir konstatējami visi Patvēruma likuma 20.pantā paredzētie kritēriji, lai pieteicējam piešķirtu bēgļa statusu. Proti, pieteicējs ir trešās valsts valstspiederīgais, kurš, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, un uz kuru neattiecas Patvēruma likuma 27.panta nosacījumi. Tas savukārt nozīmē, ka pieteicēja pieteikums ir apmierināms un iestādei ir uzliekams pienākums izdot pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu - piešķirt bēgļa statusu.

Vienlaikus, ņemot vērā, ka pieteicējam ir atzīstamas tiesības uz bēgļa statusu sakarā ar vajāšanu politisko uzskatu dēļ, no procesuālās ekonomijas viedokļa nav nepieciešams vērtēt, vai pieteicējam pienāktos bēgļa statuss arī citu kritēriju dēļ (piemēram, vajāšanas reliģisko uzskatu dēļ vai piederības noteiktai sociālajai grupai dēļ).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 254.pantu un Patvēruma likuma 31.panta ceturto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

apmierināt *M.K.* pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu par bēgļa statusa piešķiršanu.

Uzdot Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldei viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas pieņemt lēmumu par bēgļa statusa piešķiršanu *M.K.*

Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnese /paraksts/ I.Višķere

Tiesnese /paraksts/ I.Petrovska

Tiesnese /paraksts/ L.Paegļkalna

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese I.Višķere
Rīgā, 2011.gada 21.oktobrī